

CONCOURS GÉNÉRAL DES LYCÉES

SESSION DE 2000

COMPOSITION EN LANGUE HÉBRAÏQUE

(Classes terminales ES, L et S)

DURÉE : 5 heures

L'usage du dictionnaire bilingue est autorisé

I. TEXTE

הגרוש מתל אביב בזמן מלחמת העולם הראשונה

ביום חמישי אחד בתחילת החורף, כאשר כמעט מלאה לציפורה שנתה הראשונה, קרה הדבר: ביפו נגזרה גזרת הגירוש על כל נתיני ארצות האויב, מיד וללא דיחוי. יוסף לא היה כלל בבית, אך לחצר שכנתי הגיע הבעל עם הבשורה בפיו, כשמאחוריו נגרר שוטר תורכי עם מגלב בידו. בשעת ארוחת הצהריים היה הדבר. עם ציפורה בזרועותי עמדתי והתבוננתי במחזה ולא יכולתי להאמין... ראיתי את השכן פותח את מגרת הקומודה ומוציא חפצי ערך ואת סבר פניה של השכנה. ואז התנערתי וידעתי כי היה הדבר.

שכנתי היתה אשה מעשית: היא כיבתה את האש בכיריים, בתנועת יד אחת פתחה את שתי דלתות הארון, הוציאה מלוא זרועותיה לבנים וכמה מן הבגדים הטובים, ושמה אותם בסל; לקחה אחת מאמתחות הבד ומילאה אותה בצורכי אוכל מכל אשר מצאה במזנון, צירפה אליהם את פמוטות השבת, סוודר לה ולבתה לדרך – והיתה מוכנה.

בינתיים הגיע יוסף, אף הוא עם שוטר תורכי בעקבותיו, ואני הבינתי כי לא הועילו תחנוניו, השתדלות העסקנים עבודנו בפני ג'מאל פֶּחָה או גם נתינותנו העותומאנית: גם אנחנו במגורשים.

[מה אומר לך? כיצד אספר? מה מרגיש עץ הנעקר מאדמתו, שורשיו העדינים פגועים ופצועים, ומי יודע אם ימצא אי־פעם קרקע חדשה שייקלט בה? אילו ידענו, הייתי יכולה לומר לך: כך הרגשתי. דבר־מה נשבר בתוכי. כל־כך קשה היתה לי העקירה מביתי בליטא, ורק אהבת הארץ חיזקה את ידי בתהליך הקשה של ההתאקלמות בשממתה – והנה שוב אני תלושה וחסרת־מולדת. כאבותינו הקדמונים מורדים אנו מצרימה, אל ארץ שאת שפתה לא נדע, ומנהגיה זרים. כהולכת אל המוות הלכתי, מניחה מאחורי את ארץ־ישראל לאימת בלהות, לרעב ולכליה, כל התקווה כולה. "עוד מעט נשוב" ניחם אותי יוסף בזמן שסייע לי באריזה חפוזה, אך אני חשתי כי אף הוא מיואש כמוני ולא רציתי להינחם (...)]

לא אשכח את אותה הליכה: כירמיהו בשעתו צעדתי בין הגולים. בשכונה ניכרו פה ושם סימני עקירה